

[Ingerlise Koefoed]

På det sociale område påhviler der især socialforskningsinstituttet en forpligtigelse til at udføre målrettet forskning. Socialministerens pressemeddelelse er af en form og et indhold, der kaster mistænkelighedens lys over det arbejde, som socialforskningsinstituttet udfører. Ministeren mener, at der »er brug for at tage stilling til, hvordan instituttets virksomhed nærmere kan tilpasses de ændrede samfundsforhold«, og han mener også, at det er nødvendigt med en ændring af socialforskningsinstituttets regulativ, således at de interne bedømmelsesudvalg, der foretager indstilling ved besættelse af forskningslederstillinger, suppleres med et eksternt fagkyndigt medlem.

Det ville have været rimeligt, om socialministeren som dokumentation for behovet for den såkaldte tilpasning havde bragt nogle eksempler på, hvordan den forskning, der udføres på socialforskningsinstituttet, hidtil ikke har været af relevans for 80erne. Og da ministeren også mener, at »der er særdeles meget brug for, at forskningsopgaverne gennemføres og meddeles inden for rimelige tidsfrister«, burde det af pressemeddelelsen være fremgået, hvor mange af de udførte opgaver der efter ministerens mening har taget længere tid, end det er rimeligt, hvis forskerne skal have mulighed for ikke alene at foretage undersøgelser, men også at evaluere disse undersøgelser grundigt.

Besvarelse (8/12 82):

Socialministeren (Palle Simonsen):

I min pressemeddelelse af 2. december 1982 udtalte jeg, at forskningen på det sociale område i langt højere grad end hidtil må beskæftige sig med 80ernes problemer. I en tid med begrænsede ressourcer og hastigt skiftende forhold må særligt målforskningen yde sit bidrag til den nødvendige tilpasning af de sociale ydelser.

På det sociale område påhviler der især socialforskningsinstituttet en forpligtigelse til at udføre målrettet forskning. Instituttet har bragt megen ny viden frem. Men efter ca. 25 år er der brug for at tage stilling til, hvordan instituttets virksomhed nærmere kan tilpasses de ændrede samfundsforhold. Der er brug for, at forskningen på instituttet i højere grad omhandler nutidens problemer end hidtil, og der er særdeles meget brug for, at forsknings-

opgaverne gennemføres og meddeles inden for rimelige tidsfrister.

For at kunne tage stilling til, hvordan instituttet bedst kan tilpasses, har jeg besluttet at gennemføre en konsulentundersøgelse af socialforskningsinstituttets virksomhed. Undersøgelsen skal resultere i forslag til tilpasning af de forskellige funktioner på instituttet til de nye krav. Ikke mindst den senere tids kritik af instituttets arbejdsform gør en sådan undersøgelse nødvendig.

Folketingsmedlem Ingerlise Koefoed anfører i begrundelsen for spørgsmålet, at mine bemærkninger i pressemeddelelsen kaster et mistænkelighedens lys over det arbejde, som socialforskningsinstituttet udfører. Og folketingsmedlem Ingerlise Koefoed finder, at jeg burde have dokumenteret denne mistænkeliggørelse.

Hertil vil jeg gerne bemærke, at jeg naturligvis ikke har haft til hensigt at mistænkeliggøre instituttets arbejde, og jeg mener heller ikke, at pressemeddelelsen giver grundlag for en sådan påstand. Beslutningen om at gennemføre en konsulentundersøgelse har ikke baggrund i, at socialministeriet anser instituttets forskning for at være ukvalificeret. Socialministeriet finder blot, at forskningsprojekterne ikke i tilstrækkeligt omfang udformes og tilrettelægges således, at de kan indgå i ministeriets arbejde med 80ernes socialproblemer. Og på denne baggrund har jeg fundet det naturligt at få undersøgt mulighederne for ændringer på dette punkt.

Formålet med oprettelsen af socialforskningsinstituttet var at få udført målforskning til vejledning for de offentlige myndigheder, herunder forskning til brug ved løsning af konkrete spørgsmål. Det kan jo være vanskeligt for socialforskningsinstituttet at vurdere, hvad socialministeriet og de andre berørte offentlige myndigheder føler at have behov for. Og det må derfor være en selvfølge, at socialministeriet tager initiativ med hensyn til instituttets virksomhed, når man føler behov for andre forskningsbidrag fra instituttet. Heri behøver ikke ligge en kritik af instituttets medarbejdere.

Som et konkret eksempel på et område, hvor socialforskningsinstituttet i højere grad end hidtil kan yde en indsats, kan jeg nævne spørgsmålet om vurdering af nogle af de forsøg og alternative aktiviteter, der til stadighed foregår på det sociale område. De netop